

عنوان مقاله:

تجلی عاطفه و جایگاه آن در صحیفه سجاده

محل انتشار:

فصلنامه ادب عربی، دوره 4، شماره 1 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

مهدی ترکشوند - دانشجوی دوره دکتری زبان و ادبیات عربی دانشگاه تهران

موسی عربی - دانشجوی دوره دکتری زبان و ادبیات عربی دانشگاه تهران

مجتبی ترکاشوند - دانشجوی دوره کارشناسی ارشد زبان و ادبیات عربی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

عاطفه، نیرویی است که به وسیله آن احساسات درونی ما به دیگران منتقل می شود و مهم ترین پای؟ یک اثر ادبی و سبب جاودانگی آن به شمار می آید. عاطفه، خود مشتمل بر موارد زیر است: رغبت، رهبت (ترس)، طرب، غضب؛ و هر یک از این ها نیز شامل جزئیات و انواع مختص به خود هستند؛ مثلا رغبت، دربرگیرند؟ دو عنصر مدح و شکر است. و رهبت (ترس) شامل اعتذار و استعطاف؛ و طرب نیز دربردارند؟ شوق و رقت النسب؛ و به همراه غضب نیز هجو، وعید و عتاب می آید. امام سجاد (ع) شکایت و درد دل خویش را در خلال مدایح خویش جای داده و به صورت ایهام و کنایه وار به شکایت و انتقاد از حکومت جور پرداخته؛ از این رو یکی از نمودهای زیبای مدح، مدح آمیخته با شکوه است که به برشمردن صفاتی از باری تعالی می پردازد و ایهام وار سرشار از شکوه و گلایه است و با تعمق بیشتر درمی یابیم آن حضرت در خلال آن، دربار؟ پایمال شدن حق مظلومان سخن رانده است. خشم و غضب بر دیگران نیز با به کارگیری کنایه ها و تعریض های متفاوت به صورت غیرمستقیم و مخصوصا در قبال کسانی که حق او و اجداد پاک مظهرش را پایمال کرده اند، نمایان است

کلمات کلیدی:

اعتذار و استعطاف، دعا، رهبت، طرب، عاطفه، غضب، وعید و عتاب

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1789827>

